

Bønnemøder. Men nu Børnene? Sig mig, hvor skal de smaa Stakler vende sig hen i deres Hjælpe-løshed? Jeg ser ingen anden Løsning end den, at Skolen efterhaanden maa træde i Hjemmenes Sted. Men — naturligvis! — Skolen maa da langsomt omskabes, maa lidt efter lidt føres tilbage til sit Udspring og blive noget af, hvad Klostret i gamle Dage var, et Asyl, et Fristed, en altid aaben Tilflugt. Men den maa samtidig blive noget ganske andet. Den maa ved sit blotte Ydre, ved Lokalernes Udsmykning, ved Undervisningens Form virke paa eengang hjemligt og festligt paa et barnlige Sind. For der skal her gives Børnene det Grundfond af lyse og frugtbare Livsindtryk, som de senere hen kan have at tære paa, og som kan gøre dem mere modstandsdygtige i Tilværelseskampen end Fortidens og adskillig af vor egen Tids klosterligt optugtede Ungdom, der straks (I kender det ogsaa her i Tyskland!) ved enhver Skuffelse mister Troen til Livet, taber Tilliden til Lykken og ligesom Børn, der har stødt sig, søger Trøst i Skødet paa deres gamle, golde Amme, Kirken.

»Men jeg ser et stort Udraabstegn i dit Ansigt. Hvorfor fortæller hun mig alt dette? spørger du. Og du har Grund til at forundres. Men jeg maa sige det, som det er. Der er her i min Ensomhed ligesom gaaet en ny Verden op for mig, og jeg er vistnok endnu lidt forstumlet deraf. Veed du, jeg tænker for Alvor paa at gøre et For-